

Schapen, wolven, slangen en schorpioenen Lukas 10.1-20

Rev Dr Jos M. Strengtholt

Heliopolis 2016; Arnhem-Nijmegen 2019

De kerk is weer groen geworden. We noemen dit de ‘gewone’ tijd. Een aantal maanden lang zijn er geen bijzondere feesten, maar richten we ons gewoon op het normale christelijke leven. Hoe dienen wij God in het dagelijks leven?

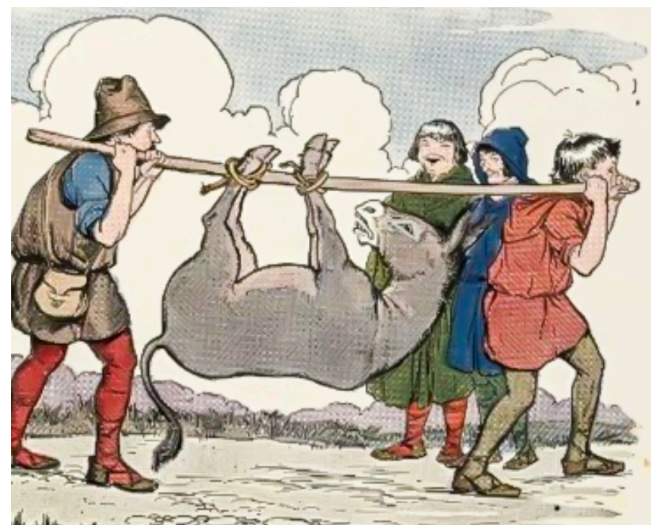
Dat zou iedere dag opnieuw onze vraag moeten zijn.

Het is moeilijk om het iedereen naar de zin te maken. Maar de meesten van ons doen zo veel mogelijk om de mensen om ons heen tevreden te stellen. Kent u de fabel van Aesopus, over twee mannen en hun ezel?

Een oude vader en zijn zoon gingen met hun ezel naar de markt. De oude man zat op de ezel en zijn zoon liep achter hem aan. De mensen waren verontwaardigd en zeiden: waarom zit die slechte oude man op de ezel terwijl hij zijn zoon laat lopen?

Daarop stapte de vader van de ezel en liet hij zijn zoon erop zitten. De volgende groep mensen was verontwaardigd: kijk die zoon eens, hij laat zijn vader lopen!

Daarom besloten de zoon en de vader om allebei te lopen en de ezel te dragen. Toen riepen de mensen naar hen: “Zijn jullie soms gek geworden? Jullie hebben een ezel om op te zitten. Waarom lopen jullie?”

Wat je ook doet, je kunt het nooit iedereen naar de zin maken. En toch blijven we het proberen.

Maar als christenen zou ons eerste doel moeten zijn om God te behagen. Laat de mensen dan maar praten...

In 2 Korinthe 5:9 zegt Paulus: “Daarom stellen wij er een eer in, hetzij inwonend, hetzij uitwonend, om Hem welbehaaglijk te zijn.”

Hoe kunnen wij Hem behagen? Ik hoop dat u het mij vergeeft dat ik in deze vijftien minuten niet alles kan zeggen wat hierover te zeggen valt. Ik wil mij beperken tot enkele aspecten die we vandaag uit onze Evangelielezing kunnen leren.

1. De inhoud van de boodschap

Jezus stuurt zeventig discipelen het land in om Zijn komst naar die dorpen en steden voor te bereiden. Dus gaan zeventig mensen op pad, twee aan twee, door het hele land. Vijfendertig evangelisatieteams.

Het getal zeventig had voor de Joden een zeer symbolische betekenis. Het was bijvoorbeeld het aantal oudsten dat werd gekozen om Mozes te helpen bij de taak om het volk in de woestijn te leiden en te besturen. Vergelijkt Jezus Zich hier bewust met Mozes?

Het was ook het aantal leden van het Sanhedrin, de hoogste raad van de Joden. Presenteert Jezus Zichzelf hier als de ware leider van Israël?

De Joden geloofden ook dat er zeventig volken in de wereld waren. Lukas was geen Jood maar een heiden en hij was betrokken bij enkele van de wereldwijde zendingsreizen van Paulus. Het kan heel goed zijn dat hij dacht aan de dag waarop iedere natie in de wereld zijn Heere zou kennen en liefhebben.

Wat was de boodschap van deze zeventig?

Zij moesten vrede, shalom, verkondigen aan ieder huis waar zij kwamen. Dat was niet zomaar een begroeting als ‘hallo’. Het betekende werkelijk de vrede van God. En juist dat staat centraal in het Goede Nieuws.

God biedt deze wereld vrede aan. Hij wil dat ieder van ons met Hem verzoend wordt en in vrede met Hem leeft. Onze eerste daad van dienst aan God is daarom

dat wij deze vrede met God ontvangen. En vervolgens worden wij vredestichters. Zo behagen wij God.

Onze christelijke dienst aan God is geen politiek programma en ook geen aanbod van een alternatief voor de cultuur. Het betekent dat wij vrede verspreiden, dat wij anderen als het ware ‘besmetten’ met het verlangen naar liefde, vrede en vreugde. Wij zijn geroepen anderen met Gods vrede te ‘besmetten’. Dus behagen wij God als christenen door dit goede nieuws te verspreiden. Vrede zij met u. God zij met u.

De boodschap van de zeventig was ook dat het Koninkrijk van God nabij was. Als mensen denken dat God ver weg is, als zij zich eenvoudigweg niet kunnen voorstellen dat er een God is, als mensen God hebben opgegeven, dan hebben wij goed nieuws. God is nabij. Hij is niet ver weg. Hij kan gevonden worden.

Hoe kan Hij gevonden worden? Wel, de zeventig discipelen werden naar de steden gestuurd om de mensen voor te bereiden op het bezoek van Jezus. Het Koninkrijk was nabij omdat Jezus eraan kwam. God is niet ver weg, omdat wij Hem in Jezus kunnen ontmoeten. Jezus Zelf is de christelijke boodschap. Niet een theologie, niet allerlei religieuze ideeën. Jezus is de boodschap, want waar Hij is, daar is God.

Dat is goed nieuws!

Dus dit grote nieuws verspreiden — dat is wat God ons allemaal wil laten doen. Natuurlijk zijn er zogenoemde ‘professionals’, zoals die zeventig discipelen. Maar zij waren boeren, vissers, leraren,

studenten, overheidsfunctionarissen — allerlei soorten mensen die door Jezus waren aangetrokken en die, nadat zij een tijd naar Hem hadden geluisterd, door Hem konden worden ingezet voor Zijn Koninkrijk.

Zoals Hij ieder van jullie kan gebruiken voor Zijn Koninkrijk. Om vrede te verspreiden. Om over Jezus te spreken.

Dus: open je mond en spreek over Hem.

2. De urgentie van de boodschap

Maar dit is niet zo eenvoudig, toch? Nee, dat is het niet.

Jezus vertelde Zijn zeventig discipelen dat Hij hen uitzond als lammeren te midden van de wolven. Dat is beangstigend. Hoe kunnen schapen naar de wolven gaan?

Dat kunnen wij, omdat de Herder bij Zijn schapen is. Hij beschermt je; Hij zorgt voor je; Hij houdt je bij de hand; Hij heeft je ook Zijn Geest gegeven als Helper.

Als de goede Herder Zijn schapen opdraagt hierheen of daarheen te gaan, mogen wij erop vertrouwen dat Hij ons zal helpen en beschermen.

Christus wil christelijke moed in Zijn discipelen leggen. Daarom zegt Hij: “Ik zend u uit.” Dat bracht kerkvader Johannes Chrysostomus ertoe om te schrijven: “Dit is genoeg om ons moed te geven, ons vertrouwen te schenken en ervoor te zorgen dat wij niet bang zijn voor degenen die ons kunnen aanvallen”, dat wil zeggen: voor de wolven. (Homilie over Mattheüs, 33).

Wij mogen er vast van overtuigd zijn dat wij op een door God gegeven missie zijn. En bij Zijn opdracht belooft Hij ook voor ons te zorgen.

Als christenen zijn wij allemaal door God geroepen om aan deze missie deel te nemen. En bij deze missie moeten wij duidelijke prioriteiten hebben. Daarom zegt Jezus tegen Zijn discipelen dat zij onderweg niemand moeten groeten. U weet hoe mensen elkaar in het Midden-Oosten begroeten. Dat is niet zomaar ‘hallo’ en ‘tot ziens’. Daar gaat serieus veel tijd in zitten.

Als God ons een opdracht geeft, behagen wij Hem wanneer wij prioriteiten stellen en ons niet door andere dingen laten afleiden. Jezus’ opdracht om onderweg niemand te groeten betekent eenvoudigweg: laat je niet afleiden door goede dingen, maar zorg ervoor dat je doet wat het allerbelangrijkste is.

Daarom mogen Zijn discipelen zich ook niet al te veel zorgen maken en zich niet voortdurend bezighouden met geld, met hun bankrekening of met hun dagelijks leven. God zorgt voor u. Zijn missie heeft prioriteit en urgentie.

Maak je daarom niet te veel zorgen over de dingen die je afleiden van het dienen van God.

En we moeten er zeker voor oppassen dat onze zorg om in tijdelijke levensbehoeften te voorzien ons niet afleidt van het

geven van eeuwige dingen aan anderen. Wij hebben goed nieuws en het zou eigenlijk schaamteloos zijn als we dat voor onszelf zouden houden.

3. Het gevolg van de boodschap

Het goede nieuws heeft ook een keerzijde. Er is een andere kant van de medaille. Als mensen de vrede die hun wordt aangeboden afwijzen, zal er in hun huis geen vrede van God zijn.

Het is verschrikkelijk om Gods uitnodiging af te wijzen. Er is een bepaald opzicht waarin iedere belofte van God die iemand ooit gehoord heeft, tot zijn veroordeling kan worden. Als hij deze beloften aanneemt, zijn ze zijn grootste eer, maar iedere belofte die wij afwijzen, zal op een dag tegen ons getuigen.

Wie de boodschap van Christus afwijst, wijst Christus Zelf af. “Wie naar u luistert, die luistert naar Mij,” zegt Jezus tegen Zijn discipelen, “en wie u verwerpt, die verwerpt Mij; en wie Mij verwerpt, verwerpt Hem Die Mij gezonden heeft.” De christelijke boodschap afwijzen betekent dus uiteindelijk God de Vader Zelf afwijzen.

Dat was een zeer krachtig woord in de context van Israël, waar de Joden ervan overtuigd waren dat God aan hun kant stond. Zij hadden alle voorrechten van Gods verbond en Gods Woord ontvangen, maar in veel dorpen en steden werden Jezus en Zijn discipelen afgewezen.

Jezus is heel duidelijk wanneer Hij die steden aanspreekt die Hem hebben afgewezen. Hij had tientallen andere steden kunnen noemen, maar Hij kiest er slechts drie uit: Chorazin, Bethsaïda en Kapernaüm. Op de dag van het oordeel zullen zelfs Sodom, Tyrus en Sidon milder worden gestraft.

Die heidense steden waren schoolvoorbeelden van goddeloosheid, en het oordeel over die steden is hard en gerechtvaardigd.

Maar degenen die het Evangelie van Jezus Christus hebben gehoord en het vervolgens hebben afgewezen, zullen daarvoor verantwoordelijk worden gehouden.

Dit is een waarschuwing voor ons. Het feit dat wij in de kerk zijn opgegroeid, in een christelijke omgeving, helpt ons helemaal niets als we niet doen wat we hebben geleerd.

Het Evangelie is dus ook een pijnlijke boodschap — voor degenen die het niet aannemen.

Maar het is ook een zware boodschap voor de boodschappers. Voor die zeventig discipelen van Jezus. Hij stuurt hen als lammeren te midden van de wolven; Hij geeft hun de macht om op schorpioenen en slangen te treden.

Schorpioenen en slangen zijn symbolen van kwade machten in deze wereld.

Maar betekent het feit dat wij deze macht hebben, dat het proces om onze Heere te behagen altijd zonder pijn zal verlopen? Dat niemand zal sterven? Dat de lammeren niet door de wolven worden opgegeten?

Ik denk dat we deze beloften verkeerd begrijpen als we dat denken. Want we weten dat wij als christenen risico's moeten nemen wanneer wij God dienen. In sommige landen van deze wereld kan dat gevangenisstraf of zelfs de dood betekenen. En tegen de tijd dat Lukas zijn Evangelie schreef, waren veel discipelen al gestorven in dienst van Jezus Christus.

De belofte van de Goede Herder aan mensen die Hem gehoorzamen, is dat Hij voor hen zorgt. Zijn belofte is voor mensen die handelen overeenkomstig het belang en de urgentie van de christelijke boodschap van vrede en redding.

Zijn belofte dat Hij voor ons zorgt, is geen belofte dat wij een gemakkelijk leven zullen hebben. En de belofte dat wij op de machten van het kwaad in deze wereld kunnen treden, betekent niet dat vandaag alles goed met ons zal gaan.

De werkelijke belofte gaat over de eeuwigheid. De laatste woorden van de Evangelielezing waren: “Verblijd u er echter niet over dat de geesten aan u onderworpen zijn, maar verblijd u erover dat uw namen opgeschreven zijn in de hemel.”

God is Degene Die ons veilig in Zijn handen houdt; Hij is met ons, alle dagen van ons leven. God staat voor altijd aan onze kant.

Uw namen staan geschreven in de hemel. Dat betekent dat u daar al aanwezig bent; uw namen vertegenwoordigen wie u bent. Uw naam staat geschreven in de handpalm van God.

Conclusie

Dat is natuurlijk ook onderdeel van onze Evangelieboodschap. Gehoorzaamheid aan en geloof in Jezus Christus verbinden ons voor eeuwig met God.

Dit Evangelie kan ons moedig maken, zelfs avontuurlijk. Het is te goed nieuws om er niet over te spreken met onze vrienden en buren.

De boodschap is belangrijk, want het gaat over eeuwige vrede met God; en er is urgentie — mensen hebben deze vrede nodig.

Laten we daarom openstaan voor mensen, met open handen leven, onze mond openen en delen wat wij hebben!

+In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.